

VII ZAKLJUČAK

Avgust, odnosno leto, kao period kada se od institucija ne očekuje da rade sa punim kapacitetom i kada zbog sezone godišnjih odmora pažnja javnosti često zna da popusti, u Srbiji je znao, a u par poslednjih godina posebno, da bude iskorišćen za problematične izmene propisa, koje su se po pravilu vršile bez javne rasprave. Tako je bilo i prošlog leta sa Zakonom o izmenama i dopunama Zakona o javnom informisanju, i nešto ranije izmenjenim odredbama Zakona o radiodifuziji, koje regulišu postupak izbora članova Saveta Republičke radiodifuzne agencije. Posmatrano iz te vizure, činjenica da u avgustu nije menjan nijedan od važećih zakona od značaja za medijski sektor, jeste dobra vest. Dobra vest je i činjenica da je rasprava o Medijskoj studiji, na čijoj su izradi radili eksperti koje je angažovala Evropska komisija, a koja bi trebalo da predstavlja osnov za izradu Medijske strategije Srbije, planirana za septembar, kao mesec u kome se može očekivati aktivnija participacija stručne javnosti. Ono što, međutim, nije dobro, jeste činjenica da se i mnoge druge stvari na kojima je nophodno raditi nevezano za buduću medijsku strategiju, po svemu sudeći odlaze za period nakon okončanja rasprave o strategiji. Pri tome se, izgleda, ne pravi razlika između pitanja koja jesu strateška, i onih drugih koja to nisu, odnosno koja su operativna, svakodnevna i koja ne trpe odlaganje. Ovde posebno mislimo na propust Vlade Republike Srbije da napokon imenuje članove Komisije za autorsko i srodna prava i omogući implementaciju novog mehanizma utvrđivanja tarifa naknada za korišćenje autorskih muzičkih dela i fonograma u programima elektronskih medija. Slično se može reći i za neobjavljivanje odluke Ustavnog suda Republike Srbije kojom je ovaj Sud utvrdio da je veći deo odredbi Zakona o izmenama i dopunama Zakona o javnom informisanju nesaglasan sa Ustavom. Naime, objavljivanje treba napokon da dovede do prestanka važenja tog nesrećnog propisa i njegovog stavljanja ad acta. Neobjavljivanje te odluke, u kontekstu izjava ministra kulture da je takav zakon imao svoje opravdanje, ali i pozitivan efekat na javno informisanje, izaziva ne malu nelagodu kod medijskih profesionalaca. Ono što dodatno zabrinjava je pogoršanje položaja medija i novinara u lokalnim sredinama u unutrašnjosti, a čemu po pravilu kumuju lokalne vlasti i funkcioneri, bilo u slučajevima zanemarivanja obaveza koje se tiču obezbeđivanja uslova za javno informisanje od lokalnog značaja, osim kada je u pitanju direktno finansiranje (i s tim povezani uticaj) lokalnih medija u državnom vlasništvu, bilo u slučajevima neposrednijeg uticaja na narušavanje medijskih sloboda, kroz pretnje, pritiske ili uskraćivanje informacija, kakvi su slučajevi takođe opisani u ovom izveštaju.